

ရုပ်မနေသော ချစ်ခြင်းအတက်

အမေရိကန် ဝတ္ထုတို စုစည်းမှု

နိုင်သောင်းထွဋ်
(ဘာသာပြန်သည်)

"အဖြူရောင် ငဟစ်ငှက်ကလေး"

The White Heron

by

Sarah Orne Jewett

ဤသစ်တောကား သစ်ကြီးဝါးကြီးတို့ ဖြင့် အခက်အလက် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နှင့် နေပြောက် မထိုးသာအောင် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေပါ၏။ တစ်ခုသော နွေရာသီ ဇွန်လ ညဦးပိုင်း ကာလ၌ မိန်းကလေးငယ် တစ်ယောက်သည် ထိုတောအုပ်အတွင်း သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် ဖြတ်ကျော် နေလေ၏။ အချိန်ကား ညရှစ်နာရီပင် ရောက်နေလေ၏။ ဤမျှ အပြန်လွန်စွာ နောက်ကျရသည် လားဟု အဘွားဖြစ်သူ စိတ်ဆိုးနေရောမည်ဟု ထိုမိန်းကလေး "ဆိုင်ဗေး" က တွေးတော ပူပန်နေလေ၏။

ညနေ ငါးနာရီခွဲရောက်လေတိုင်း စားကျက် လွှတ်ထားသော သူနားမကြီးအား အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်ရန် "ဆိုင်ဗေး" အိမ်မှ ထွက် လာလေ့ရှိ၏။ ထိုနားမအိုကြီးသည် အရံအတားမဲ့ ဤဒေသအတွင်း နေခင်းများ ၌ ချုံမြိန်နုဖပ်သော မြက်များကို တစ်နေကုန် စားလျက် ကုန်လွန်နေတတ်၏။ တစ်နေကုန် စားကျက်တွင် စားပြီးလျှင်တော့ နားနို့ ညှစ်ရန် အိမ်ပြန်ခေါ်လာဖို့ အလုပ်မှာ "ဆိုင်ဗေး" ၏

အလုပ်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ "ဆိုင်ဗေး"၏ အိမ်ပြန်ရန် ခေါ်သံကို နွားအိုကြီး ကြားလိုက်ရလျှင် နွားမအိုကြီးသည် ချုံပုတ်များ အကြား သွားသွား ပုန်းတတ်ပါသေးသည် ။

ဤည နေခင်းမှာ မူ သူ့နွားကို ရှာဖွေခေါ်ရန် ပုံမှန်သွားနေကျ လမ်းထက် ပိုရှည်လျားသော လမ်းကို ဆိုင်ဗေး သွားခဲ့ရ၏။ အဘွားအိမ်ဆီသို့ သွားသော ကျဉ်းမြောင်းသည့် လူသွားလမ်း အတိုင်း နွားမကြီးအား အမှောင်ထု တောအုပ်ထဲ ကတိုက်ကရိုက် ဆွဲခေါ်လာရ၏။ နွားက ရေသောက်ရန် စမ်းချောင်းငယ်လေးထဲ ရပ်သွား၏။ ရေသောက်နေသော သူ့နွားကို စောင့်နေရင်း အေးမြသန့်ရှင်းသော စမ်းရေထဲသို့ သူမ၏ ခြေဗလာကို စိမ်ထားလိုက်သည် ။

ဤကဲ့သို့ အိမ်အပြန် နောက်ကျမှုမျိုးဖြင့် ဤသစ်တောထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည် မျိုး ယခင်က တစ်ခါမျှ မရှိဖူးခဲ့ပါ။ သစ်တောထဲမှ လေသည် ညင်းညင်းညံ့ညံ့နှင့် နုနုမွေ့မွေ့ ရှိလှပါ၏။ သူမသည် ဤတောအုပ်၏ အစိတ်အပိုင်း အရိပ်တစ်ခုပမာ အလားဟု လည်းကောင်း ညလေပြည် လေညင်း၏ ဂွေခတ်မှုတွင် လှုပ်ခတ်နေသော ငွေရောင် တလက်လက် သစ်ရွက်ပမာအလားဟု လည်းကောင်း သူ့ကိုယ်သူ တွေးတော ခံစားနေမိပါသေးသည် ။

လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်တာ ကာလက သူမ၏ အဘွားဖြစ်သူ၏ စိုက်ပျိုးရေး ခြံထဲသို့ မည်သို့ မည်ပုံ ရောက်ရှိလာခဲ့ပုံအား သူမ ပြန်လည် စဉ်းစားမိနေပါ၏။ ဤစိုက်ပျိုးရေးခြံသို့ ရောက်မလာမီကဆိုလျှင် သူမသည် သူမ၏ အဖေ၊ အမေတို့ နှင့်အတူ ညစ်ပတ် ကျပ်ညှပ်နေသော စက်ရုံရှိမြို့လေးတွင် အတူနေထိုင်ခဲ့ရ၏။ တစ်နေ့ သားတွင် မူ

ဆိုင်ဗေး၏ အဘွားသည် သူတို့ ICT မိသားစုရှိရာသို့ အလည်အပတ် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ဆိုင်ဗေး၏ ညီအစ်ကို မောင်နှမများ ထဲမှ ဆိုင်ဗေးကို ရွေးချယ်ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ "ဗားမောင့်" ရှိအဘွား စိုက်ပျိုးရေးခြံတွင် အဘွားအား ကူညီညာ လုပ်ဆောင်ပေးရန် အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ ။

နွားက ရေသောက်၍ ပြီးလေပြီ။ အသက်ကိုးနှစ်အရွယ် ကလေးမလေးသည် နွားနှင့်အတူ အိမ်ဆီသို့ သစ်တောအုပ်ထဲမှ ကသောကမြော ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် ကလေးမ ချစ်သော ကလေးမ၏ မိဘများ ယခုတိုင်နေနေဆဲ၊ ဆူညံနေတတ်သည့် မြို့လေးအကြောင်းကို ထပ်၍ သတိရသွားပြန်သည်။ ။

ရုတ်တရက်ပင် စူးရှသောလေချွန်သံတစ်ခုက လေထုထဲ ဖြတ်ဝင် ရောက်လာသည်။ ။ လေချွန်သံက ကလေးမလေးနှင့် သိပ်မဝေးလှ။ ထိုလေချွန်သံသည် ကလေးမလေးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဖူးသား ငှက်တစ်ကောင်၏ လေချွန်သံမဟုတ်ဟု ကလေးမလေး သိလိုက်ပါသည်။ ။ ထိုလေချွန်သံကား ဆုံးဖြတ်ချက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချထားသော လူတစ်ယောက်၏ လေချွန်သံပင် ဖြစ်လေ၏။ သူ့နွားကိုပင် မေ့လျော့သွားကာ ချုံပုတ်ထဲ ပြေးဝင်ပုန်း လိုက်၏။ သို့သော် ပုန်းလိုက်သည် မှာ အတော် နောက်ကျသွားပါသည်။ ။

"ဟဲလို . . ကလေးမလေး"

ကလေးမလေးဟု ရွှင်ရွှင်သွက်သွက် ခေါ်လိုက်သူမှာ လူရွယ်တစ်ဦး။

"လမ်းမကြီးနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသေးလဲ . . ."

"ဆိုင်ဗေး" တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားပြီး "နှစ်မိုင်" ဟု တိုးတိုးလေး ဖြေမိလိုက်၏။

ချုံပုတ်ထဲမှ "ဆိုင်ဗေး" ထွက်လိုက်ပြီး သေနတ်တစ်လက်
ကိုင်ထားသော အရပ်မြင့်မြင့် လူရွယ်၏ မျက်နှာကို
မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

တောအုပ်ကို ဖြတ်ကျော်နေသည့် နွားမနောက်သို့
လိုက်လျှောက်နေသည့် "ဆိုင်ဗေး" နှင့်အတူ လူစိမ်းကလည်း လိုက်ပါ
လျှောက်လာသည်။ ။

"ကိုယ် . . ငှက်တွေကို လိုက်ပစ်နေတာ . . ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်
လမ်းပျောက်နေတယ်။ ကလေးမလေး ဒီည မင်းရဲ့ အိမ်မှာ
ပေးတည်းလို့ ရမလား"

လူရွယ်က သူ့အဖြစ်ကို ရှင်းပြပြီး တောင်းဆိုလာသည်။ ။
ကလေးမလေးက မဖြေ။ အဘွားအိမ်နားသို့ ရောက်လာ၍
ကလေးမလေး ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ လယ်တဲ၏ တံခါးအနီး အဘွားရပ်
နေသည် ကိုပင် ကလေးမလေး မြင်နေရသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သား အဘွားထံ ရောက်ရှိလာသောအခါ
လူရွယ်က သေနတ်ကို အောက်သို့ ချထားလိုက်ပြီး ကလေးမလေး၏
ပြုံးနေသော အဘွားအား သူ့ကြုံခဲ့ရသည့် အခက်အခဲကို
ရှင်းပြလာသည်။ ။

"အေးအေး . . တည်းပါ။ အဘွားတို့ မှာ စားစရာ သိပ်များများ
စားစားတော့ မရှိလှဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာကို ကြိုဆိုပါတယ်။
အဘွားတို့ မှာ ရှိတာနဲ့ မျှဝေစားကြတာပေါ့။ ကဲ . . ဆိုင်ဗေးရေ .
ဒီကလူကြီး လူကောင်းအတွက် ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်
သွားယူချေပါကွယ်"

စားသောက်ပြီးကြလေသော် သုံးယောက်သား လယ်တဲအပြင်ဘက် ထွက်ထိုင်ကြကာ လူရွယ်က သူ့အကြောင်း ပြောပြလာသည်။ သူသည် ငှက်များကို စုဆောင်းနေသော သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းပင် .။

"အဲဒီငှက်တွေကို လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်ထားတာလား"

ဆိုင်ဗေးက မေးလိုက်ရာ . .

" မဟုတ်ဘူး . . ကလေးမလေးရဲ့ . .။ ငှက်တွေကို ပစ်ပြီးရင် သူတို့ ကိုယ်ထဲ အထူးစီမံထားတဲ့ ဓာတုပစ္စည်းတွေ သွပ်ထည့်ပေး လိုက်တယ်။ အရင်ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေအောင်လို့ ပေါ့။ ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်မှာ လေ့လာ စုဆောင်းထားတဲ့ အမေရိကန် တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ရှိတဲ့ ငှက်အမျိုးပေါင်း (၁၀၀) ကျော်ကျော်ရှိတယ်"

ထိုသို့ လူရွယ်က ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောလာသည်။ ။

"ဆိုင်ဗေးလည်း ငှက်အတော် များများ အကြောင်း သိတယ်"

ကလေးမလေး၏ အဘွားက ဂုဏ်ယူစွာ ပြောလိုက်သည်။ ။ ပြီး . . ဆက်လက်၍ . .

"ဆိုင်ဗေးက ဒီတောအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတယ်။ တောကောင်လေးတွေဆိုရင် ဆိုင်ဗေးလက်ထဲက ဖြန့်ပေးလိုက်တဲ့ ပေါင်မုန့်တွေ လာလာစားကြတယ်"

"ငှက်တွေအကြောင်း ဒီလောက်တောင် အကုန်သိနေတဲ့ ဆိုင်ဗေးပါလား။ ဒါဆိုရင် ကလေးမလေး အစ်ကိုကို အကူအညီ ပေးနိုင်တော့မှာပဲ"

လူရွယ်က ထိုသို့ ပြောပြီး ဆက်ပြော လာသည် မှာ .

"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်တုန်းက ဒီအိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ နေရာ တစ်နေရာမှာ အဖြူရောင် ငဟစ်ငှက် တစ်ကောင် မြင်မိလိုက်တယ်။ အဲဒီငှက်ကို ရှာနေတာ ကြာပြီ။ အဲဒီအဖြူရောင် ငဟစ်ငှက်လေးတွေက အင်မတန်ရှားပါးတဲ့ ငှက်တစ်မျိုး။ ကလေးမ . . မင်းကော အဲဒီငှက်မျိုး တွေ့ခဲ့ဖူးသလား"

လူရွယ်က ဆိုင်ဗေးကို မေးလာသော်လည်း ဆိုင်ဗေး တုံ့ကိဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

"အဲဒီငှက်ကို မြင်ဖူးခဲ့ရင် ကလေးမ . . မင်းသိမှာ ပါ။ အဲဒီငှက်က အရပ်မြင့်မြင့်၊ နူးညံ့တဲ့ အဖြူရောင် ငှက်မွေးတွေနဲ့ ထူးဆန်းတယ်။ ပြီးတော့ ရှည်လျား သေးသွယ်တဲ့ ခြေထောက်တွေလည်း ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ အသိုက်က အပင်မြင့်မြင့်ရဲ့ ထိပ်ဖျားမှာ ရှိတတ်တယ်"

ဆိုင်ဗေး နှလုံးခုန်သံ မြန် လာလေပြီ။ ထူးဆန်းသော အဖြူရောင် ငဟစ်ငှက်ကို ဆိုင်ဗေး သိပါ၏။ ထိုငှက်ကို တောအုပ် တစ်ဖက်ရှိ တောအုပ်တွင် ဆိုင်ဗေး မြင်ခဲ့ဖူးသည် ကိုး။ လူရွယ်က ဆိုင်ဗေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ပြီးပြောလာသည် မှာ

"အဖြူရောင်ငဟစ်ငှက် ဘယ်မှာ ရှိတယ်လို့ ပြနိုင်တဲ့ သူကို ကျုပ် ဆယ်ဒေါ်လာ ပေးပါ့မယ်"

သူမနှင့် သူမအဘွားဖြစ်သူတို့ ဆယ်ဒေါ်လာဖြင့် ဝယ်နိုင်မည့် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ပစ္စည်းပစ္စယများကို များ စွာ များ စွာ ဝယ်ယူနိုင်မည့် အိပ်မက်များ စွာဖြင့် ကလေးမလေး တစ်ညတာ ကုန်လွန်သွားလေတော့၏။

နောက်နေ့တွင် ကလေးမလေးနှင့် လူရွယ်တို့ သည် တောထဲ တစ်နေကုန် လှည့်ပတ်နေကြ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သား

တွေ့လိုက်ကြရသော ငှက်တိုင်း ငှက်တိုင်း ၎င်းငှက်များ ၏ အကြောင်းကို လူရွယ်က ပြောပြောပြလာသည် ။ လူရွယ်အနေဖြင့် ၎င်း၏ သေနတ်ကို အိမ်မှာ ထားခဲ့လျှင် ဤသို့ တောထဲ လှည့်လည်နေရသော အချိန်များ သည် ပို၍ ကောင်းသော အချိန်များ ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လူရွယ်သည် မြင်လိုက်ရသော ငှက်လေးများကို အတော်ကြီး နှစ်ခြိုက်နေပုံ ပေါ်နေပါလျက် ကယ်နှင့် ထိုငှက်များကို ပစ်သတ်နေခြင်းအား ကလေးမလေး နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ ငှက်လေးများ သစ်ပင်ပေါ် တေးသီချင်း ဆိုနေစဉ် ငှက်လေးအတွက် မျှော်လင့် မထားသော ပစ်ချက်ဖြင့် လူရွယ်ပစ်လေတိုင်း ကလေးမလေး နှလုံးသားတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားရသည် ချည်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ကလေးမလေးသည် လူရွယ်အား အပြည့်အဝ မြတ်နိုးသော အကြည့် မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်နေမိလေ၏။ ယောက်ျား လွန်စွာပီသသော နှစ်လိုဖွယ် လွန်စွာ ကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကလေးမ ဘယ်တုန်းကမျှ မတွေ့ခဲ့ဖူး မမြင်ခဲ့ဖူးခဲ့ပေ။ ကလေးမလေး၏ နှလုံးသားထဲ ပြည့်လျှံလာသော ထူးဆန်းသည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဆိုသည့် ခံစားမှုအသစ် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တစ်မျိုးကို အချစ်ဟု ကလေးမလေး ပုံရိပ်မဖမ်းနိုင်ခဲ့ပါ။

ဤသို့နှင့်ပင် ညနေစောင်း တိုင်ခဲ့လေရာ နှစ်ယောက်သား နှားကိုမောင်း၍ အိမ်သို့ ပြန်လာကြသည် ။

မိုးသောက် အရုဏ်ဦး အထိပင် လူရွယ်သည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေဆဲ။ ကလေးမလေးကတော့ နိုးနေလေပြီ။ ကလေးမလေးတွင် အစီအစဉ် တစ်ခုချ ထားလိုက်ပြီး ဖြစ်၏။

ထိုအစီအစဉ်မှာ အဘွားအတွက် ဆယ်ဒေါ်လာ ရရှိသွား စေရေးနှင့် ထိုလူရွယ်အား ပျော်ရွှင် ကျေနပ်မှုတစ်ခု ရရှိသွားစေရန် လုပ်ပေးရေးဟူသော အကြံအစည်ပင်တည်း။ သူရိန်နေမင်း ထွက်ပေါ်လုနီးနီး အချိန်လောက်တွင် ကလေးမလေး အိမ်ထဲမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာလိုက်ကာ တောအုပ်ထဲသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာ သွားနေလေ၏။ လျှောက်လာရင်းနှင့် နောက်ဆုံးတွင် မတော့ ကြီးမားလှသော ထင်းရှူးပင်ကြီး တစ်ပင်ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုအပင် မှာ လွန်စွာ မြင့်မားလှပြီး ပတ်လည်မိုင်အတော်များများကို ထိုအပင်ပေါ်မှ မြင်နိုင်သော အပင်မြင့် သစ်ပင်ကြီးပင်တည်း။

ကလေးမလေး၏ အကြံအစည်မှာ ထိုမြင့်မားလှသော ထင်းရှူးပင်ကြီး၏ အပင်ထိပ်ဖျားဆီသို့ တက်ရန်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုအပင် ထိပ်ဖျားရောက်လျှင် ထိုထိပ်ဖျားနေရာမှ တောအုပ် တစ်ခုလုံးကို မြင်တွေ့နိုင်မည် ဖြစ်၏။ အဖြူရောင် ငဟစ်ငှက်လေးပုန်းအောင်းနေသောအသိုက် မည်သည့်နေရာမှာ ရှိနေသည် ကို မြင်တွေ့ရတော့မည့် သေချာမှုက ကလေးမလေးထံတွင် ရှိနေ၏။

ကလေးမလေး၏ ဗလာခြေထောက် ခြေချောင်းလေးများ နှင့် သေးသွယ်သော လက်ချောင်းလေးများ ဖြင့် ကြမ်းတမ်းလှသော ပင်စည်နှင့် အကိုင်းအခက်များကို ဖမ်းဆုပ်တတ်သည် ။ ခြောက်သွေ့ ချွန်မြဲနေသော သစ်ကိုင်းများကို ကြောင်တစ်ကောင်၏ လက်သည်းများ ဖြင့် ကုတ်ကပ် တက်သည့်ပမာ ကလေးမလေး တွယ်ကုတ် တက်သည် ။ ထင်းရှူးပင်မှ ထွက်လာသော စေးကပ်သည့် ပင်ရည် အစေးများက ကလေးမလေး၏ လက်ချောင်းများကို မာခေါက်ခေါက် ဖြစ်လာစေကာ အတွယ်အကုတ် သိပ်ဟန်မကျတော့ဘဲ ကိုးရိုးကားယားဖြင့်

မြင့်သထက် မြင့်အောင် တက်လာသည်။ ကလေးမလေး တက်နေသော
ထင်းရှူးပင်ကြီးသည် အခြားအပင်များ ထက် ပိုရှည်လျားကာ ပို၍
လည်း မြင့်ပုံရပါသည်။ အရှေ့ဘက် အရပ်ရှိ ကောင်းကင်ပြင်သည်
စတင်ကြည်လင် တောက်ပလာသည်။ ထင်းရှူးပင်ကြီး၏ အမြင့်ဆုံး
သစ်ကိုင်းပေါ်သို့ နောက်ဆုံးမတော့ ကလေးမလေး
ရောက်ရှိသွားလေရာ သူမ၏ မျက်နှာသည် လည်း ကြယ်လေး
တစ်ခုပမာ လင်းလက် သွားလေ၏။

ရွှေဝါရောင်နေခြည် အမျှင်တန်းတို့ ကား စိမ်းမြမြသစ်တော
မျက်နှာပြင်ပေါ် ဖြာလွင့်ကျလာသည်။ ကလေးမလေး၏ အောက်ဘက်
မနီးမဝေးတွင် စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းဖြင့်
သိမ်းငှက်နှစ်ကောင် ပူးတွဲပျံဝဲ နေကြလေ၏။ ငါလည်း ပဲ တိမ်တိုက်
တိမ်ဆိုင်များကြား ထိုသို့ ပျံဝဲနိုင်လိုက်ရလျှင် ဟူသောအတွေး
ကလေးမလေး တွေးနေလေ၏။ အနောက်ဘက် အရပ်တွင် မူ အခြား
လယ်ယာမြေများ နှင့် သစ်တောအုပ်ကိုလည်း သူမ မြင်တွေ့နိုင်လေပြီ။

ရုတ်တရက်ပင် ကလေးမလေး၏ ညိုမှောင် ဖျော့ဖျော့
မျက်လုံးအစုံကို တဖြည်းဖြည်း ကြီးကြီးလာစေသော အဖြူရောင်
တဖျက်ဖျက် တလက်လက် အရာတစ်ခုက ဖမ်းစားသွားလေ၏။
ရှည်းကား ကျယ်ပြန့်သော တောင်ပံများ ၊ ရှည်လျား သွယ်ပြောင်းသော
လည်ပင်း ပါရှိသည့် ငှက်တစ်ကောင်သည် ကလေးမလေးကို
ကျော်ဖြတ် ပျံသန်းလိုက်ပြီး သူမ၏ အောက်ဘက်ရှိ ထင်းရှူး
သစ်ကိုင်းတွင် ဝင်ရောက် နားလိုက်သည်။ ။ အဖြူရောင်
ငဟစ်ငှက်လေးပင်။

အဖြူရောင် ငဟစ်ငှက်လေးသည် သူ့အမွှေး နုနုလေးများကို

နှုတ်သီးဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်ပြီးနောက် အနီးအနားရှိ သစ်ပင်ပေါ် ဆောက်လုပ်ထားသော သူတို့ အသိုက်ထဲမှ သူ့ကြင်ဖက်ကို အသံပြု ခေါ်ငင်လေတော့၏။ ထို့နောက်တွင် တော့ သူ့တောင်ပံအစုံကို အသာကြွကာ ထိုနေရာမှ ပျံသန်းသွားလေ၏။

ကလေးမလေး သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချမိလိုက်ချေပြီကော . .။ ယခုတော့ ထိုငှက်၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူမ သိလိုက်ပေပြီ။ ကာလများစွာ သက်တမ်း ကြာခဲ့သော ထင်းရှူး ပင်ကြီးပေါ်မှ အန္တရာယ် များလှသော အဆင်းခရီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း စတင်လိုက်၏။ သူမ အောက်ကို ငုံ့မကြည့်ရဲ။ လက်ချောင်း ငယ်လေးများ နာကျင်နေမှုနှင့် ခြေချောင်းများမှ သွေးများ ထွက်နေမှုကို ကြိုးစား၍ မေ့ထားရသည် ။ ကလေးမလေး စဉ်းစားချင်နေသည့် အကြောင်းမှာ ထိုလူစိမ်းလူရွယ်ကို အဖြူရောင်ငဟစ်ငှက်အသိုက် မည်သည့်နေရာမှာ ရှိသည် ဟု သူမက ပြောလိုက်ချိန်တွင် ထိုလူစိမ်းလူရွယ်က သူမအား ဘာစကားများ ပြောလာလေမလဲ ဟူသော အကြောင်းပင် ဖြစ်၏။

ကလေးမလေး ဖြည်းဖြည်းချင်း သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာနေချိန်မှာ ပင် လူစိမ်း လူရွယ်သည် လည်း လယ်တဲအိမ်သို့ ပြန်နေချိန် ဖြစ်၏။ လူစိမ်းလူရွယ် ပြုံးနေမိပါ၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ကလေးမလေးသည် သူ့အား စူးစိုက်ကြည့်ကာ သူမသည် အဖြူရောင် ငဟစ်ငှက်အား တွေ့ခဲ့ရပါကြောင်း ပြောလာပုံ၊ ပြောလာမည့် အပြောမျိုးကို သူ့ဘက်က သေချာနေသောကြောင့် ပြုံးနေသော အပြုံးမျိုးပင် ဖြစ်ပါ၏။

တစ်နာရီမျှ ကြာမြင့်ပြီးသော် ကလေးမလေး အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည် ။ ကလေးမလေး မီးဖိုအတွင်း ဝင်လိုက်စဉ်

အဘွားဖြစ်သူနှင့် လူစိမ်းလူရွယ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး မတ်တတ်ရပ် ကြိုဆိုလိုက်ကြပါသည်။ ။ တွေ့ရှိခဲ့သော လျှို့ဝှက်ချက် အကြောင်း ပြောပြရန် ထိုခဏတာလေးသည် ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် အခိုက်အတန့်လေးပင် ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ကလေးမလေး ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေလေ၏။ ထို့ အတွက်ကြောင့်ပင် အဘွားဖြစ်သူသည် သူမအား စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ ကလေးမလေး ဘယ်ကိုများ ရောက်ခဲ့တာလဲ။ လူရွယ်လူစိမ်း၏ သနားကရုဏာသက် မျက်လုံးများက ကလေးမလေး ပိုင်ဆိုင်ထားသော ညိုမှောင် မျက်ဝန်းအစုံအား နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ။ ထိုလူစိမ်းလူရွယ်က ကလေးမလေးနှင့် ကလေးမလေး၏ အဘွားကို ဆယ်ဒေါ်လာ ပေးလိုက်နိုင်ပါသည်။ ။ ထိုငှက်နေသည့် နေရာကို ပြပေးနိုင်လျှင် ဆယ်ဒေါ်လာ ပေးပါမည်ဟု သူ ကတိရှိထားသည် ကိုး။ ပြီးလျှင် မြေးအဘွား နှစ်ယောက် အတွက်ကလည်း ငွေက လိုအပ်နေချိန် ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ကလေးမလေးကလည်း ထိုငှက်နေရာလေး ပြပေးလိုက်မှုဖြင့် ထိုလူစိမ်းလူရွယ်ကို ပျော်ရွှင်သွားစေ ချင်သည် ပဲလေ။

သို့သော် ကလေးမလေး နှုတ်ပိတ်ထားမြဲ ပိတ်ထားဆဲပင်။ သူတွေ့ခဲ့သော ငှက်ကလေး ရွှေဝါရောင် ဆမ်းထားသော လေပြေထဲ ပျံသန်းနေပုံ၊ ကမ္ဘာလောက အမြင့်ထိပ်ဆီမှ ထိုငှက်ငှက် မောင်နှံအစုံတို့ သည် သူရိန်နေမင်းကြီး ထွက်ပေါ်လာသည် ကို အတူတကွ စောင့်ကြည့်နေကြသည့် မြင်ကွင်းများကို ကလေးမ သတိရနေမိပါသည်။ ။ ကလေးမလေး စကားမပြောနိုင်တော့ . ။ ငှက်ငှက်ကလေး၏ အသိုက်ရှိရာ လျှို့ဝှက်ချက် နေရာကို သူမ မပြောပြနိုင်တော့။ ငှက်ငှက်ကလေး၏ ဘဝလေး ဆက်လက်

ရှင်သန်နေမှုကို သူမ ပေးလိုက်ပါသည်။ ။

လူရွယ်လူစိမ်းသည် စိတ်ပျက် အားလျှော့စွာဖြင့် ထိုနေ့ ညနေခင်းမှာ ပင် အိမ်မှ ထွက်ခွာ သွားလေ၏။ ကလေးမလေး ဝမ်းနည်းကြေကွဲ သွားရ၏။ ထိုလူရွယ်နှင့် သူမ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်ပါသည်။ ။ ထိုလူရွယ်အား ဘယ်သောအခါမှ ပြန်မလာခဲ့တော့ပါ။ သို့သော်လည်း တောအုပ်ထဲ၌ အဘွား၏ နွားမနှင့်အတူ အိမ်ကို ပြန်လာသည့် များ လှစွာသော ညတိုင်းညတိုင်း ထိုလူရွယ်၏ လေချွန်သံကို ကလေးမလေး ကြားနေမိပါ၏။

ငှက်ကလေးများကို သတ်မည့်သူနှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရသည် ထက် ပိုကောင်းသော ငှက်ကလေးများကို မိတ်ဆွေဖြစ်ရသည့် အဖြစ်အပျက် တကယ့်ကို ရှိခဲ့ဖူးပါသလား။

မည်သူက သိနိုင်တဲ့ မလဲတဲ့ ကွယ် . . .။

The White Heron

by

Sarah Orne Jewett

Januray 1996 , American Mosaic
